

Scriitoarea britanică **Sally Gardner** s-a născut la Birmingham, în apropierea fabricii de ciocolată Cadbury. A copilărit la Londra, unde trăiește și în prezent.

La școală n-a fost prea fericită: devenise ținta bătăușilor doar pentru că era diferită de ceilalți copii. Nu-și putea lega șireturile, avea hainele anapoda și, mai ales, nu era în stare să scrie nici măcar cuvinte simple. Abia mai târziu avea să afle că e dislexică. După ce s-a perindat prin școli speciale (învățând să scrie abia la 14 ani, când toată lumea își pierduse speranța că o va mai face), a fost admisă la un colegiu de arte. Acolo, din codașa clasei a ajuns rapid printre primii. După terminarea studiilor s-a angajat la Newcastle University Theatre, unde a fost scenograf, apoi costumier.

Când s-a apucat de scris, a crezut că va avea mari probleme din cauza dislexiei. Dar s-a întâmplat exact contrariul. A fost începutul a ceva cu adevărat uimitor: peste două milioane de exemplare vândute doar în Marea Britanie, numeroase premii, traduceri în mai mult de douăzeci de limbi.

Pentru cartea *Cele trei fețe ale Lunii* (Editura Arthur, 2013), Sally Gardner a primit atât Premiul Costa, cât și prestigioasa Medalie Carnegie.

În coadă de pește este a doua carte din seria *Aripi & Co*, după *Operațiunea Iepurașul* (Editura Arthur, 2014).

David Roberts (născut în 1970, la Liverpool) realizează ilustrații pentru cărți destinate copiilor. După ce schimbă mai multe locuri de muncă, unde aranjează rafturi, prăjește ouă, spală părul clienților, face figurație și cafea, David Roberts reușește într-un final să-și urmeze visul: acela de a face ilustrație de carte.

Colaborează cu numeroși autori, printre care Jacqueline Wilson, Tom Baker, Julia Donaldson, Paul Fleischman.

SALLY GARDNER
Ilustrații de
David Roberts

ÎN
COADĂ DE
PEȘTE

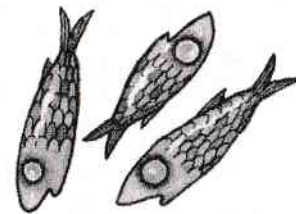

Agenția zânelor-detectivi

Traducere din engleză
de Cristina Elena Gogâță

ARTHUR

Capitolul 1

Doamna Fosset se afla la etajul întâi, cu pământul în mână, când pendula din hol a început să bată.

— Nouă fix! a zis ea tare, către perdele și către scaun.

De la fereastră îl vedea pe Sir Walter Cross, proprietarul casei. Acesta era în spatele grădinii, pe marginea heleșteului înghețat, și le dădea de mâncare rațelor. Ca de obicei, stătea sub bătrâna salcie pletoasă, care în dimineața asta avea crengile acoperite de un strat de chiciură. Gogoasă, basetul pitic și credincios, sărea întruna și tot lătra, dragul de el.

— Pe bătrânul ăsta poți să-l ții pe post de ceas în bucătărie – doar îi numeri pașii și oul fiert îți iese întotdeauna moale, a spus doamna Fosset. E un om care ține la tabieturile lui.

Tabieturile lui Sir Walter erau oarecum ciudate. Întâi și-ntâi, nu conta că era soare sau ploua, Sir Walter întotdeauna își lua umbrela cu el. Doamna Fosset nu reușea să priceapă asta. Umbrela aia n-ar fi ferit de ploaie nici

măcar un pitic de grădină. Apoi, mai era regula strictă a lui Sir Walter că nimeni nu avea voie să intre în grădină cât timp le dădea el de mâncare rațelor. Nici după cincisprezece luni de lucru pentru holteiul bătrân, doamna Fosset habar nu avea de ce.

Chiar când s-a auzit ultima bătaie a pendulei de pe hol, s-a întâmplat ceva de neînchipuit. Sir Walter Cross a părut că se înalță din cizmele de lucru, iar din șosetele roșii i se desprindeau fire de fum mov. S-a ridicat în aer, la început mai ușor, iar apoi parcă plutea, ca prin minune, la mai puțin de un metru de pământ. Credinciosul Gogoasă lătra cu furie și sărea în aer, până când a izbutit să se prindă cu colții de cracul lui Sir Walter. În primele momente, viteazul câine de vânătoare părea să aibă sorti de izbândă, dar, dintr-odată, din picioarele lui Sir Walter au țâșnit artificii. Și stăpânul, și câinele au luat-o valvârtej către cer, în timp ce viața lui Gogoasă atârna de-un fir de ață.

Doamna Fosset înlemnise și privea neputincioasă scena îngrozitoare care se desfășura sub privirile ei. Cum nu era prea ageră la minte, i se părea că e martora unui spectacol de necrezut. Și-a dus la piept mâna încleștată pe pământ și a simțit că i se înmoaie genunchii.

Dincolo de fereastră, lucrurile se înrăutățiseră. Pantaloul lui Sir Walter s-a rupt, iar Gogoasă a pornit în cădere cu o viteză amețitoare. Dar, chiar înainte să se facă una

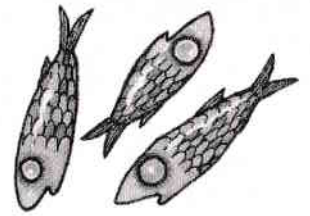

cu pământul, câinele s-a oprit din senin. La cum a văzut doamna Fosset lucrurile, parcă cineva l-ar fi smuls pe Gogoasă din aer și l-ar fi așezat cu grijă pe iarba înghețată. Câinele lătra nebunește, în vreme ce Sir Walter continua să se ridice, întâi la înălțimea casei, apoi deasupra copacilor. Domnul Walter striga, dar doamna Fosset n-a înțeles ce, din cauza geamurilor duble.

Menajera nu mai văzuse în viața ei așa ceva. Sir Walter era acum la fel de sus ca turla bisericii și atârna de parcă ar fi stat pe un podium invizibil în cer. După aceea, doamna Fosset a privit îngrozită cum Sir Walter s-a dezechilibrat. A picat ca un pietroi, lăsând în urmă dăre în toate culorile curcubeului. Pe el nu l-a oprit nicio mână invizibilă. S-a auzit o plesnitură când s-a lovit de pământ și un nor de stele a vâjâit pe cerul cenușiu și rece al dimineții.

Îngrozită, doamna Fosset a sunat la ambulanță și la poliție, în timp ce grădinarul cel tânăr, Derek Lowe, care era în bucătărie, a luat-o la fugă spre capătul grădinii. L-a găsit pe Sir Walter pe marginea heleșteului, ca și cum cineva îl întinsese jos cu multă grijă. Avea cizmele îndreptate spre apă, iar picioarele se înălțau către cer. Sir Walter era mort. Gogoasă dispăruse fără urmă.

Capitolul ②

Când detectivul James Cardwell a sosit la conacul în stil georgian al lui Sir Walter Cross, a aflat că sergentul Litton, de la poliția din Podgy Bottom, i-o luase de mult înainte. Detectivul Cardwell nu avea o părere prea bună despre sergentul cu față de cartof.

— Mă ocup eu de asta! a zis sergentul Litton, în timp ce-și înfigea picioarele în pământ și își freca mâinile una de alta, căci începuseră să cadă niște fulgi fleșcăiți.

— E al naibii de frig! Cu cât încheiem bâlciul mai repede, cu atât mai bine! a continuat el.

— Cum a murit? l-a întrebat detectivul Cardwell.

— Se pare că domnul pur și simplu a picat mort, i-a răspuns sergentul Litton.

— A văzut cineva ceva? a întrebat detectivul Cardwell.

— Nu există nicio circumstanță suspectă, vă asigur! a zis sergentul Litton.

— Ce spune menajera lui, doamna Fosset?

— Niște tâmpenii despre cum Sir Walter s-ar fi înălțat dintr-odată în aer, cu câinele agățat de cracul pantalonului.

Femeia aia e dusă cu pluta. Nu poți să crezi o iotă din ce spune. Adică, nimeni nu poate să se înalțe pur și simplu în aer. E imposibil!

James Cardwell s-a aplecat și a examinat cadavrul cu atenție.

— Unde e câinele acum? a întrebat el.

— A fugit, i-a răspuns sergentul. Uitați, aici nu e nimic care să bată la ochi.

A început să râdă.

— Dar mi-ar plăcea să știu pe ce cal a pariat pentru cursa de două și jumătate de la Cheltenham.

— Mai bagi câte un pariu la cursele de cai? l-a întrebat detectivul Cardwell.

— Nu, n-am treabă cu jocurile de noroc, a zis sergentul, dar asta nici măcar n-ar fi un pariu, nu-i așa? Aș paria pe un cal care ar câștiga mie-n sută. Lui Sir Walter Cross i se dusesse buhul că de fiecare dată mirosea calul câștigător.

Detectivul Cardwell nu a spus nimic. A stat în picioare preț de câteva minute și s-a uitat la cotețul rațelor, apoi a luat-o la pas de-a lungul heleșteului. A simțit că aripile de zână i se agitau pe sub cămașă. După o sută de ani în care așteptase să-și primească aripile înapoi, începea să se obișnuiască din nou cu asta. Când ceva nu era în ordine, aripile începeau să tremure – și clar că ceva nu era deloc în ordine la cazul ăsta. Din fericire, era destul

de frig, iar detectivul era nevoit să poarte un palton greu. Ar fi fost greu să-i explice sergentului ce era cu aripile care îi fluturau. Și, de fapt, oricui de la secția de poliție. Detectivul ajunsese lângă o tufă de trestie, când a dat nas în nas cu grădinarul.

— Ce întâmplare neobișnuită! a zis Derek Lowe.

— Într-adevăr, a spus detectivul Cardwell. Ai văzut ce s-a întâmplat?

— Nu, n-am văzut. Dar a văzut doamna Fosset și ea nu e o femeie care să vorbească prostii. Zicea că bătrânul a zburat în cer ca o rachetă și a căzut pe pământ ca un bolovan.

— Așa am auzit și eu, i-a spus detectivul Cardwell. Tu ai ajuns primul la cadavru?

— Da – și am văzut urmele pașilor lui Sir Walter, a continuat grădinarul. Se întipăriseră clar în stratul de gheață, și ale lui, și ale lui Gogoasă. Sir Walter nu lăsa pe nimeni în grădină, cât timp le dădea de mâncare rațelor. Dar nu pot să pricep asta: lângă locul unde se afla el, erau niște urme de picioare micuțe, care duceau până la salcie și atât. Ce vreau să spun e că oamenii nu apar și dispar la loc, nu-i așa?

Acum aripile detectivului Cardwell se frământau de-a dreptul.

— Mulțumesc! a zis el. Mi-ai fost de mare ajutor. Îi spui, te rog, doamnei Fosset că aș vrea să o văd?

Zânele și-au băgat coada, se gândea detectivul Cardwell în timp ce se întorcea la sergentul Litton. E limpede ca bună ziua că, în cazul ăsta, zânele și-au băgat coada.